

George C. Dumitru

FERICIRE

povestiri

POLIROM
2022

Cuprins

Cina de afaceri	5
Cercul vicios.	22
Roblox	43
Caritate.	62
Jocuri de putere	82
Blind date	106
Investiții	128
Concurență	144
Fericire.	161
Consultanță.	192

Deși se grăbise cât putuse, ajunsese printre ultimii. Sala era deja plină, și-a găsit loc doar lângă femeia de la contabilitate, cea cu părul ars de la atâta vopsit. Tăntița care le dădea lor fluturașii de salariu și pe care erau nevoiți să o vadă în fiecare lună, vrând-nevrând. Așa că tot vrând-nevrând s-a așezat lângă ea, încercând să o deranjeze cât mai puțin, reușind doar parțial, adică deranjând-o destul de mult, când prostia de sacou și-a prins o margine de mânerul scaunului ei și el a trebuit să i-l miște și, drept urmare, să o enerveze. Totuși a fost amabilă, de parcă urma să-i dea fluturașul de salariu, mai că i-a și zâmbit într-un fel cochet, cu buzele rujate și ridurile de tăntiță la vedere, cu vârfurile părului arse de la vopsitul în exces. Părea îngăduitoare cu neîndemânarea lui, de parcă ar fi știut că îl strâng pantofii și îi distrug unghiile de la picioare, cu tot cu buricele degetelor. S-a înfipt în scaun și și-a lovit călcâiele de piciorul de fier, să ia distanță față de vârf. S-ar fi descălțat, dar nu ar fi fost corect față de ceilalți.

Și-a rotit privirea prin încăpere – erau toți acolo, așezați ca și el, cu mâinile puse frumos pe masă, cu coatele la vedere. Unii aveau agende și creioane, pregătiți să noteze. Alții își aduseseră laptopurile, să tasteze. Mai erau unii care, ca și el, nu considerau că merită să ia notițe, așa că nu aveau nimic în față. Ori se bazau pe memorie (nu el), ori pur și simplu nu-i interesa atât de mult Discursul.

Șeful Țel Mic era și el acolo, la două lungimi de braț, chiar pe colțul mesei, lângă ecranul mare și

negru care va deveni, probabil, mare și aprins. Stătea drept, cu pieptul împins în față, cu privirea sus, semeață. Șeful, adică. Nu ecranul. Ecranul atârna ca de obicei, prins într-un suport firav, gata să se desprindă și să se spargă în bucăți. Dar Șeful Țl Mic era stăpân pe sine, nu denota nimic firav, încă o dovadă că Discursul nu-l privea în mod direct, încă o dovadă că știa despre ce e vorba înaintea lor. Țl Mare ori îi spusese, ori îi dăduse ceva de înțeles. Oricum, treaba lor.

Tăntița s-a foit și iar i-a zâmbit și, de data asta, el s-a întrebat ce-o apucase. L-a cutremurat gândul că îl plăcea: dacă îl plăcea și zâmbetul ăla asta era, o invitație la plăcere? A sperat că nu, că zâmbetul ăla era un reflex stupid, un exces de amabilitate colegială și nimic mai mult, n-avea chef să fie plăcut de tanti de la conta, cum și-ar mai lua el fluturașii de salariu în cazul ăsta? I-ar fi jenă să intre în biroul ei mic și neaerisit, ticsit de dosare de hârtie și cu șină, din spatele cărora se ițea mereu părul ei ars. Ar rămâne fără fluturașul de salariu, ceea ce ar putea genera ceva probleme, în sensul că nu va deține dovada plății, dar ar fi o problemă mai mult pentru ei decât pentru el, mai mult pentru tanti de la conta decât pentru oricine altcineva, căci era obligația ei să i-l dea și a lui doar să îl ia.

Dar ia mai dă-l încolo de fluturaș.

Dă-l încolo, că a intrat Șeful Țl Mare și s-a proțâpit chiar în fața ecranului negru, chiar în dreapta Șefului Mic, și a făcut un Hm ca să reducă zumzetul

la minimum, iar zumzetul a încetat ca prin farmec. Și când nu s-a mai foit nimeni și le-au țiuit urechile de liniște, atunci a început Discursul, cu voce monotonă și hârâită, de fumător înrăit.

Dragă,

Ne-am strâns aici în această zi istorică pentru a discuta anumite vești care merită discutate. Pentru a vă anunța anumite lucruri care merită anunțate. Înainte de orice, țin să vă spun că vă apreciez pe toți în aceeași măsură, nici prea mult, nici prea puțin. La o adică, moderat. Și asta e de bine, moderația a fost cheia succesului în afaceri, pentru mine, cel puțin, și ce merge pentru mine merge și pentru voi, pe linie de ierarhie, cum ar veni. Am fugit de excese și o să fug în continuare, excesele nu fac bine. Poate doar unele, pe termen scurt, de exemplu, dacă munciți asiduu pentru vreun deadline, pentru care apoi căutați apreciere. V-o dăm, voi o luați și considerați că v-ați încheiat treaba, la o adică intrați în letargie, la o adică pe termen mediu deveniți leneși și vă hrăniți din succesul aprecierii trecute și asta nu va fi trecut cu vederea. Așadar, moderație, dragă, stăpânire de sine, puneți boii înaintea carului, și nu invers, nu alergați după mai mulți iepuri, dați bice, dar nu prea tare etc.

Eu am dat niște bice și am lovit ce trebuie, Compania a crescut și asta nu se poate spune că nu e ceva pozitiv. Deși putea să crească prea mult dintr-odată

și atunci devenea ceva negativ, din lipsă de moderație. Gândiți-vă, ar fi trebuit să mai angajez un Șef Mic sau, mai rău, să promovez pe vreunul dintre voi. Ar fi însemnat să mă facă cu capul doi, în loc de unul.

Aici a râs cu ochii la Ăl Mic, care începuse, ușurel, să se transforme în moluscă. Dar Ăl Mare a schimbat vorba la țanc, cât Ăl Mic să se ridice la loc în scaun și să privească demn peretele din față, ratându-și metamorfoza.

Mă rog, cred că o lungesc cam mult și ne prinde foamea pe aici. Ce vreau să vă spun este că, din prea multă moderație, am atras interese externe și asta am hotărât că e de bine. Apoi m-am gândit și am mai hotărât că este oportun ca acel investitor interesat să investească și eu să primesc niște bani în cont cu care să îmi duc nevasta în Asia, iar voi să primiți niște aprecieri în plus și un nou șef ierarhic. Așadar, astea sunt veștile de care vorbeam: Compania are un nou Șef și, pentru a nu crea confuzii, îi vom spune pe nume: Șeful Ăl Adevărat. Iată-l, prin reprezentantul lui concret, englez, va apărea în câteva minute pe ecran, dacă Șeful vostru Mic catadicsește să intre mai repede online și să ni-l arate.

Ăl Mic iar s-a agitat, nu își găsea degetele cu care să înfigă cabluri în laptop și în spatele ecranului și

cu care să tasteze cuvinte în fereastra de chat. Dar până la urmă a reușit, după ce a transpirat nițel, ochii fixați pe el ai Țlulia Mare îl timorau pur și simplu. Lui i s-a făcut milă de Țl Mic, dar nu avea cum să-l ajute. Nu ar fi fost corect față de ceilalți.

În fine.

Pe ecran a apărut dintr-odată mutra buhăită a unui englez bătrân, care a și început să vorbească sau mai degrabă întâi a început să vorbească, apoi și-a arătat fața: o mică întârziere în sincronizarea sunet-imagine. Se mai întâmplă.

N-a înțeles nimic din ce bĂlmlăjea ăla acolo, cum n-au înțeles nici ceilalți: i-a văzut cum schimbau priviri pe furiș și ciuleau urechile, încercând să prindă câte ceva. Probabil era de la conexiune, mergea sacadat, de multe ori ălulia i se lungeau cuvintele, care ajungeau la ei greoaie și groase, al dracului de groase, pentru ca brusc sunetul să recupereze apoi lungimea de undă și să arunce spre ei ceva repezit, înghesuit și extrem de subțire. Era hilar să auzi sunete așa subțiri ieșind din gura bătrână a englezului cu ochi încercănați, care, nefiind conștient de toată treaba asta tehnologică în defavoarea lui, își ținea serios Discursul. Câteodată mai făcea câte o glumă, își dădeau seama când îl vedeau că râde, și atunci, din politețe, râdeau și unii dintre ei, râdea și el, râdea și tanti de la conta cu părul ars etc. și mai râdea și dințosul din dreapta lui, de la Relații cu Clienții. Râdea dințosul, dar mai bine n-o făcea, căci gingia lui lată,

dezvelită fără rușine deasupra dinților lungi, acapara priviri, inclusiv pe a Țăluia Mare care, când i-a văzut-o din greșeală, a făcut o grimasă de scârbă și a întors capul, un gest cam nepoliticos, ofensator chiar, săracul dințos, bine că nu observase.

În fine.

Țăl Adevărat tot vorbea cu ei și explica ceva, probabil ca să înțeleagă ei cum va merge treaba de acum încolo, dar ei hotărâseră să nu-l mai ia în seamă, convinși că, odată conexiunea întreruptă și ei liberi în pauza de masă, vor avea alte ședințe tematice, în grupuri mai mici de lucru, unde li se va explica cu subiect și predicat, în limba română, care este de fapt treaba și ce se dorește de fapt de la ei.

Și totuși, când ședința s-a terminat, când englezul a dispărut în spatele ecranului, înghițit de undele Wi-Fi, când Țăl Mare s-a grăbit să iasă cu mâinile în buzunare, aproape fericit, cu gândul la vacanța din Asia, iar Țăl Mic și-a adunat tremurând cablurile și laptopul și le-a zis Ieșiți la masă, apoi ne vedem aici să discutăm, ei au rămas puțin pe loc, oleacă nedumeriți, oleacă excitați de idee, oleacă supărați sau îngrijorați de viitor. În fond, aveau un nou șef, Țăl Adevărat, și ce putea însemna asta din punctul de vedere al Puterii? În fond, pe cine trebuiau ei acum să lingusească? Era clar că Țăl Mic își pierduse din importanță, era pe nivelul trei acum, lingusirea lui devenise cam irelevantă. Cum pierduse și Țăl Mare teren, și asta nu îl făcea decât să alunece pe doi, iar